GS 218

Fem nya och wackra

Wisor.

Den Första:

Landtflickans klagan.

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta går, &c.

Den Andra:

Den sjunde December, &c.

Den Tredje:

Till älskarn som for bort.

Ett bref af kärlekslångtan stor, &c.

Den Fjerde:

Tiggar-Gossen.

Ensam och förglömd jag ilar, &c.

Den Femte:

Den älskande flickan.

Yngling, skall jag allt för dig försaka! &c.

Stockholm, tryckt hos Rudolf Wall, 1853.

4. Ser jag dig med andra flicker skämta, Då blir allting för mitt öga swart. Jag will ut, att andan återhemta: Jag will fly, — och wet likwäl ej hwart.

5. Ofta ensam, när för dig jag glömmer Hela werlden, faller jag i gråt; Ofta, när jag mig ett Eden drömmer, Gläder jag mig — och wet ej hwaråt.

6. Tänker mig den högsta jordens lycka, Som en flicka har för sitt begär; Tänker: En gång skall jag honom trycka Till mitt hjerta, ack! och wet ej när.

7. Tänker mig twå själar, för hwarandra Skapade utaf en mild natur. Dig jag wille wälja framför andra Till min Make — ack, och wet ej hur.

8. Så skall hur och när och hwad mig qwälja, Och mig följa både bort och hem, Till deß ödet unnar mig att wälja Den jag älskar — o då wet jag Hwem.

Den Andra:

Den sjunde December då skuggan synes lång, Söder utom staden wid solens nedergång, Bland andra mig möter en flicka hyggelig, Jag stadnade och frågade hwart ärnar du dig?

2. God dag min täcka flicka, jag önskar lyckan nu, För mig är redan kungjerdt att du snart skall stå brud; I wår församling träda, att der en medlem bli Och bland oß andra gossar ej mer i sällskap bli.

3. Tack sade han för ordet men ett jag frågar dig, Har du dig bortlofwat det lyster höra mig, Eller har du funnit dig en wän den du kan hålla kär, I hwilken du kan lefwa i ro och nöjen med.

4. Det war den andra dagen wi träffades igen, Det war ej längre sedan förr än solen hon upprann, Kom låt oß göra sällskap skolom wi åt marknaden gå, Emedan wi få språka om ting och saker små.

5. Med mig att göra sällskap det lärer ej gå an, Ty folket det omtalar allt för din fästeman, Då lär han mig förbanna och säga att jag går, Emellan dig och honom, att han dig aldrig får.

6. Låt detta bli min egen sak, det rör wißt aldrig dig, Jag honom intet lastar, ty han är god för sig, Ty han får söka sina, de som han har haft förr, Jag min Jelike söker inom en annans dörr.

7. Men den på blackiga hästen den kom de ej ihåg, Den oförtänkta gästen, han stäckte resan af, Han fattar i sin lia, han högg den skörden af, Den lilla wackra flickan hon lades ner i graf.

8. Du skördeman, hwad gjorde du att skörden draga hän, I fordom jag gjorde dig allsintet förmen, Gå ut på mogna fälten der syden mogen är, Der mången går och lutar, som wäntar på dig der.

9. Den gamle satt på stolen förtyckte på de ord, Har sigte öfwer solen och stjernorna i nord, Ty han sjelf plägar säga, låt barnen komma hem, Dem andra får wäl komma fast ej så hastelig.

10. År 1815 war min Bröllopsdag Allt i wintermånan kalla den 19 dag, Allt inom Skärkinds murar ligger den jag omtalt nu, Hon war en wacker fästemö, hon blef en himlabrud.

Den Tredje:

Ett bref af kärlekslångtan stor, Dig skrifwer wännen huld: Hur alltse'n du från honom for Han går så sorgefull. Hwi skull min' ögon skåda kring? Du är ändå ej der! Förutan dig slätt ingenting På jorden jag begär.

2. Går jag mig uti lund och dal, Så tänker jag på dig. Och sjunger trast och näktergal, Så sjunga de om dig. Ser jag på ängen roser stå, Och liljorna derhos, Så ser jag endast dig ändå, Min lilja och min ros.

3. Fullwäl jag mins den aftonstund, Allt när du blef min wän: Det war så tyst i gröna lund, Och stjernklar himmelen, I björken hördes wakans

Den första:

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta går, Jag lyßnar, repar, och jag lyßnar åter. Det wädret är, som blåser, det böljan är, som slår, Men wännens röst sig intet höra låter: Och skyarne de gå På himmelen den blå; Så wandra mina tankar och ingen hwila få, Så länge jag ej finner den jag söker.

2. En tid, det war så roligt, — den tid förswunnen är, Då wänskap du för mig i hjertat hyste; När jag gick ut åt lunden, så war du för mig der; Det minnas himlens stjerner som oß lyste. Det löftet du mig gaf, Att bli min tröst och staf; Och om det were större, det stora wida haf, Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

3. Och jag har älskat fader och jag har älskat mor, Men dig jag älskat mera, än jag borde; Ty aldrig än i werlden en kärlek fanns så stor; — Kanhända att en synd jag deri gjorde! Min mor jag gråtit har, Och jag har förlorat min far; Men aldrig större smärta jag i mitt hjerta bar, Än den, mig wännen gjort, som mig förskjutit.

4. En winter har förflutit — den wintren war mig lång, Jag önskade den mången gång till ända: Du war i mina drömmar, du war uti min sång, Du war i mina tankar wid min slända: Men wå-

ren återkom, Fast grön, dock glädjetom; En annan fått det hjerta, som war min egendom, Jag aldrig derpå tänker utan tårar.

5. Och solen ser jag smälta på bergen is och snö Till klara wattenbäckar, som försvinna; Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra tö, Att dina ögons källor månde rinna; Och liljorna de gro, Och fåglarna i ro De qwittra uppå qwisten och bygga sina bo; Men jag går ensam sorgsen, stackars flicka.

6. När dufwan blifwer enka, hon sig tillfreds ej ger, Och hennes hjertesår kan ingen lisa; Men döden henne finner, när solen rinner ner, Och slutar hennes qwal och klagewisa; Som hennes domnar af Mitt hjerta med sitt qwaf, Och liksom gröna trädets, som fälldes i sin saf, Skall snart mitt unga hjerteblod förstelna.

7. Farwäl, min forna sällhet, farwäl du falska wän! Jag dig förlåta kan, men aldrig glömma; Du mig har öfwergifwit, men jag dig älskar än; Jag känner det på tårarne, som strömma. Du skall min bår, kanske, med torra ögon se, Men bli de förr ej wåta, så blifwa likwäl de, När du inför din Gud en gång skall swara.

8. Farwäl j klara stjerner, j liljor små, farwäl! Farwäl, du snälla siska med din tunga! Ty snart i himmelriket, Gud gifwe det, så wäl De helige Guds englar för mig sjunga. Farwäl, du gröna strand, Jag sutit på ibland, At wännen plockat roser och knutit önskeband! Farwäl allt, hwad jag hållit kärt på jorden.

---

sång. Du hwiskade mitt namn; Mig allt för kort blef natten lång, Att hwilas i din famn.

4. Som solen uppå himmelen Hon stundar till sitt rum. Så gör ock jag, min lilla wän! Hwar timma och hwar stund. — Låt så din kärlek, wännen min! Ej nå'nsin taga af; Du aldrig går utur mitt sinn' Förrän jag läggs i graf.

Den Fjerde:

Tiggar-goßen.

Ensam och förglömd jag ilar Öfwer hedens dunkla stig, Wid hwar sten och buske hwilar Skuggan gömd att skrämma mig — Gud! som hafwer barnen kär, Se till den som liten är.

2. Mamma slumrar ner i mullen, Hör ej gossens klagan mer; Hyddan öde står på kullen, Kulna windar wina der, Och i winternatten lång, Ljuder ufwens klagesång.

3. Fordom, fordom ljöd derinne Aftonpsalm wid spishällns brand, Då för barnets glada sinne Sörjde flitigt modershand. Ingen spinner och mig ger Nya helgdagskläder mer.

4. Ingen suckar, då jag gråter, Ingen glädes, när jag ler; Då jag går att komma åter, Ingen hjertlig röst mig ber. — Ack! så ensam under skyn Går en tomte blott i byn.

5. Skynda, ila! snart du hinner Någon wänligt öppnad dörr; Fast ej lågan mera brinner I den hydda, der du förr Bad och somnade hwar qwäll, På din moders arm så säll!

6. Månan, swept i mörka skyar, Är mitt hulda wandringsljus, Blyg jag nalkas gård och byar, Fönstren glindra i hwart hus: Barnen dansa gladt omkring Dukadt bord i julkenring.

7. Ack! låt opp för lilla gossen, Himlen är af mörker skymd, Der mitt tak med stjerneblossen Höjs i nattens kalla rymd ... Låt mig slumra få, i qwäll, På din hårda spiselhäll!

Den Femte:

Den Älskande Flickan.

Yngling, skall jag allt för dig försaka! När jag ser dig, o hwad jag blir glad! När du nalkas, håller mig tillbaka Någon ting — jag wet likwäl ej hwad.

2. Skiljd från dig, jag mycket, mycket eger Att förtro dig, som mitt hjerta rör; Men bredwid dig, ej ett ord jag säger, Stammar endast — och wet ej hwarför.

3. Mina blickar först och sist dig följa. Men om dina möta dem till swar: Är jag hastig, som en blixt, att dölja Mina ögon — och jag wet ej hwar.